

[Dahlgaard.]

Orienteringen fra vor side fandt sted på et tidspunkt, da vi troede, regeringen og socialdemokratiet ville noget med dette udvalg. Hvis dette at orientere en ny hovedforhandler for socialdemokratiet på et sådant tidspunkt om, hvad der er radikal boligpolitik, skal betragtes som taktik eller noget, der skal mistænkeliggøres, må jeg sige, at så bliver det meget vanskeligt i fremtiden at etablere kontakter mellem de politiske partier og prøve at få etableret en fornuftig form for samarbejde.

Det viste sig så — sådan ser jeg på det — at regeringen og socialdemokratiet ikke ville noget med dette 15 mands udvalg. Der kom aldrig noget forstandigt initiativ, der ikke lige så godt kunne være taget i folketingets boligudvalg. Hvis ikke vi op ad dagen hin berømmelige torsdag havde fået det indtryk, at forudsætningen for socialdemokratisk interesse for den radikale boligpolitik var, at socialistisk folkeparti var med, og det vil altså sige også socialistisk folkepartis synspunkter, så ved jeg ikke, om forhandlingerne kunne have fået et andet forløb. Jeg tvivler på det, men lad det stå som et af spørgsmålstegnene.

Boligministeren var igen inde på dette med statens bygge- og boligfond og min interesse for den. Men boligministeren må undskylde mig: når vi efterhånden får fire forskellige forklaringer på, hvorfor disse 400 mill. kr. skal indbetales i statens bygge- og boligfond, må han affinde sig med at blive spurgt ud.

Baggrunden for denne interesse er, at der tidligere i denne folketingssamling ved hjælp af det snævre flertal, som socialdemokratiet og socialistisk folkeparti udgør, er blevet gennemført en ændring af loven om statens bygge- og boligfond. Denne lovændring gik ud på at nedsætte rentesatserne for udlån fra denne fond med den begrundelse, at man ikke kunne komme af med de 80 mill. kr., eller hvor mange det nu er, der i øjeblikket årligt henlægges til bygge- og boligfonden, hvis ikke man skabte en særlig favørrente.

På denne baggrund er det en selvfølge, at mit parti må interessere sig for, hvad i alverden meningen kan være med, at der årligt skal gå nye 400 mill. kr. ind i denne fond, penge, som altså skulle hentes

fra udligningsafgiften fra det private byggeri. Den første forklaring, vi fik fra boligministeren var den, at pengene kan overhovedet ikke komme ind i statskassen, hvis ikke det sker via statens bygge- og boligfond. Den næste var bebudelsen af et samråd i folketingets boligudvalg med boligministeren om spørgsmålet. Det samråd fandt aldrig sted. Den tredje forklaring, vi fik — og den er ikke forældet, for det er det sidste papir, vi fik, den sidste besked, vi fik fra boligministeren om denne sag under de forhandlinger, som i hvert fald mit parti har deltaget i — var en besvarelse af spørgsmål nr. 16 vedrørende lovforslag nr. 23 om udligningsbidrag til staten. Den besvarelse er dateret den 5. juni fra boligministerens side, og der står deri:

„Der er ingen teknisk hindring for, at afgiftsprovenuet indgår direkte til finansministeriet. Valget af statens bygge- og boligfond skyldes, at man har fundet det naturligt at foreslå, at midlerne herved navnlig anvendes til formål som bygge-modning, byfornyelse og sanering, således at bidraget på denne måde anvendes til boligformål.“

Det drejer sig altså om 400 mill. kr. årligt. Det er det sidste, der er sket under de forhandlinger, der er foregået i folketingets forskellige udvalg, idet spørgsmålet ikke kom op i 15 mands udvalget.

Den sidste forklaring, jeg har fået, fremgår af den aftale, der er truffet mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, og som jeg altså først er blevet bekendt med i dag. Heri hedder det, at for det private udligningsbyggeri gennemføres udligningsbidrag til det offentlige i finansåret sådan og sådan. Nu er altså bygge- og boligfonden blevet til det offentlige, og jeg forstår på boligministeren her i dag, at det betyder, at disse penge skal spares, og det anser jeg for et positivt resultat af dagens forhandlinger, som skal registreres.

Et andet spørgsmål, boligministeren var inde på, var de midler, der fremkommer ved huslejereguleringen i den almennyttige boligsektor, og som skal ind i landsbyggefonden. Vi har fra radikal side stedse givet udtryk for, at vi var indforstået med og enige i, at de midler, der på den måde fremkom i den almennyttige boligsektor, skulle tilgå landsbyggefonden, ikke fordi det i og for sig